สรุปย่อพระราชกำหนด
ควบคุมสินค้าตามชายแดน พ.ศ.๒๕๒๔

๑. เจตนารมณ์ของกฎหมาย

โดยที่มีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมสินค้าชายแดน เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำอันกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ และความสงบความเรียบร้อยตามบริเวณชายแดน

๒. การใช้บังคับและท้องที่ที่ใช้บังคับ (มาตรา ๒, มาตรา ๖)

๒.๑ ใช้ได้ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยมีผลใช้บังคับถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๔)

๒.๒ จะประกาศใช้ในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งตามชายแดนหรือส่วนใดส่วนหนึ่งในน่านน้ำของประเทศไทย

๓. นิยามศัพท์ (มาตรา ๔)

"สินค้า" หมายถึง สิ่งของที่อาจใช้ในการอุปโภค หรือบริโภค สารเคมี อาวุธ ยานพาหนะ และสิ่งของอื่นใด

"เขตควบคุม" หมายถึง เขตที่รัฐมนตรีประกาศเป็นเขตควบคุมตามพระราชกำหนดนี้

"ผู้อำนวยการ" หมายถึง ผู้อำนวยการควบคุมสินค้าในเขตควบคุม

๔. หลักเกณฑ์การประกาศเขตควบคุม (มาตรา ๖)

๔.๑ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมสินค้าชายแดน

๔.๒ เพื่อประโยชน์ในการป้องกัน หรือปราบปรามการแทรกซึมบ่อนทำลาย

๔.๓ ป้องกัน หรือปราบปรามการกระทำอันกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ หรือความสงบเรียบร้อยตามชายแดน หรือ

๔.๔ เพื่อมิให้เป็นประโยชน์ต่อบุคคลอันจะเป็นภัยต่อประเทศ

๕. ผู้รักษาการ (มาตรา ๗) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชกำหนดนี้มีอำนาจ

๕.๑ กำหนดชนิด หรือประเภทของสินค้าควบคุมในเขตควบคุม

๕.๒ แต่งตั้งผู้อำนวยการควบคุมสินค้าในเขตควบคุม ซึ่งได้แก่ ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายทหารยศตั้งแต่ พลตรี พลเรือตรี พลอากาศตรี ขึ้นไป

๖. คณะกรรมการควบคุมสินค้าในเขตควบคุม (มาตรา ๙)

ให้แต่ละจังหวัดที่อยู่ในเขตควบคุมมีคณะกรรมการควบคุมสินค้าคณะหนึ่ง ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน รองผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด ผู้กำกับการตำรวจภูธร นายอำเภอแห่งท้องที่ที่เกี่ยวข้อง พาณิชย์จังหวัด และผู้บังคับหน่วยทหาร ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการป้องกันพื้นที่ชายแดนเป็นกรรมการ

๗. อำนาจของผู้อำนวยการในการควบคุมสินค้า (มาตรา ๘ และมาตรา ๑๐)

๗.๑ กำหนดมาตรการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการควบคุมสินค้า

๗.๒ กำหนดจำนวนหรือปริมาณสินค้าควบคุมซึ่งบุคคลจะมีไว้ในครอบครองหรือมีไว้เพื่อใช้ หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายตามความจำเป็น

๗.๓ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการจำหน่าย การเก็บรักษาและการย้ายสินค้าควบคุม

๗.๔ ดำเนินการอื่นใดเกี่ยวกับสินค้า เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้

๗.๕ มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความจำเป็น

๘. อำนาจของผู้อำนวยการและพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติการ (มาตรา ๑๕)

๘.๑ เข้าไปตรวจค้นในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ได้ทุกเวลาเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชกำหนดนี้

๘.๒ ตรวจค้นบุคคลใด ๆ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดตามพระราชกำหนดนี้

๘.๓ ตรวจค้นยานพาหนะที่จะเข้าใน หรือนอกเขตควบคุมได้ทุกเวลา และสั่งเจ้าของ หรือผู้ควบคุมยานพาหนะให้หยุด จอด หรือนำยานพาหนะไปยังที่หนึ่งที่ใดเพื่อตรวจค้นและสั่งการตามที่เห็นสมควร

๘.๔ สั่งบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือส่งบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่น เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า ถ้อยคำ บัญชี เอกสาร หรือหลักฐานดังกล่าว จะมีประโยชน์แก่การดำเนินการตามพระราชกำหนดนี้

๘.๕ ยึด หรืออายัดสินค้า เอกสาร หลักฐาน ยานพาหนะ หรือสิ่งของใด ๆ เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชกำหนดนี้

๘.๖ จับ ควบคุม และสอบสวน หรือส่งผู้ต้องหาตามพระราชกำหนดนี้ไปยังพนักงานสอบสวน เพื่อดำเนินการต่อไปก็ได้

๙. <u>การควบคุมสินค้าควบคุม</u> (มาตรา ๑๒, มาตรา ๑๓)

๙.๑ ห้ามมิให้ผู้ใดมีสินค้าควบคุมไว้ในครอบครองเกินจำนวน หรือปริมาณที่กำหนด เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการ โดยต้องขออนุญาตต่อผู้อำนวยการไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ประกาศ

๙.๒ ห้ามมิให้บุคคลใดนำสินค้าควบคุมเข้ามาใน หรือส่งออกไปนอกเขตควบคุม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้อำนวยการ

๑๐. <u>การควบคุมผู้กระทำความผิด</u> (มาตรา ๑๖)

๑๐.๑ ให้ผู้อำนวยการ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานสอบสวนควบคุมผู้ต้องหาไว้เพื่อทำการสอบสวนได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ถูกจับ

๑๐.๒ เมื่อควบคุมผู้ต้องขังครบตาม ๑๐.๑ แล้ว ถ้าเกิดความจำเป็นให้ยื่นคำร้องต่อศาล ออกหมายขังผู้ต้องขังต่อ ให้ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งไม่เกินสิบห้าวันและรวมกันทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินหกสิบวัน

๑๑. <u>อำนาจสั่งการสั่งฟ้อง</u> (มาตรา ๑๗)

ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้ส่งสำนวนและมีความเห็นควรสั่งฟ้องไปยังพนักงานสอบสวน การแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้ใช้อำนาจของอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี

๑๒. <u>การปฏิบัติต่อสิ่งของที่ยึด</u> (มาตรา ๑๒)

๑๒.๑ ถ้าไม่ปรากฏตัวเจ้าของ หรือผู้ครอบครองในขณะที่ยึด ให้พนักงาน

เจ้าหน้าที่ประกาศหาตัวเจ้าของภายในสิบห้าวันนับแต่วันยึด หากไม่มีเจ้าของมาแสดงตัวขอรับคืนภายในสามสิบวัน ให้ตกเป็นของแผ่นดิน

๑๒.๒ ถ้ามีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลพิพากษาให้ริบสิ่งของที่ยึดไว้ และเจ้าของมิได้มาขอรับคืนภายในสามสิบวันนับแต่วันมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่คำพิพากษาถึงที่สุด ให้ตกเป็นของแผ่นดิน

๑๒.๓ หากเป็นของที่เสียง่ายหรือเก็บไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือจะเสียค่าใช้จ่ายในการดูแลเกินสมควร ให้จัดการขายทอดตลาดหรือวิธีอื่น เงินที่ได้เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วยึดไว้แทนสิ่งของ

๑๓. บทกำหนดโทษ (มาตรา ๑๕ - มาตรา ๒๓)

๑๓.๑ ผู้ใดมีสินค้าควบคุมไว้เกินกว่าความจำเป็น หรือผิดเงื่อนไขที่ทางราชการกำหนด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๓.๒ ผู้ใดมีสินค้าควบคุมไว้เกินกว่าจำนวน หรือปริมาณที่ได้รับอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๓.๓ ผู้ใดนำสินค้าควบคุมเข้ามา หรือส่งออกไปนอกเขตควบคุมก่อนได้รับอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๓.๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อำนวยการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ขอตรวจค้นยานพาหนะ หรือสั่งมาให้ถ้อยคำ ส่งบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๓.๕ นอกจากจะต้องรับโทษตาม ๑๓.๑ - ๑๓.๔ แล้ว บรรดาสินค้าควบคุม รวมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรใด ๆ ที่บุคคลใดใช้ในการกระทำผิดดังกล่าว ให้ริบเสียทั้งสิ้น